

בכל יום ולצרר מכל מדה מדה ממונעת. ובמדרש ויהי ציוס כלות משה וגו' (ה"ד (תהלים פ"ה, ט) אשמעה מה ידבר האל ה' כו' מאי האל ה' אמר משה כו' והוא בקושי עמהם ואין האל אלא לשון חזק כמו שכתוב (יחזקאל יז, יג) ואת חילי הארץ לקח, או כו' והוא נובח עמה' צמדה"ר שם רחמי' כמ"ש (שמו' לד, ו) ה' ה' אל רחום וחנון, פי' אם שם אל נעשה ג"כ כשם הו"י רחמים או ח"ו להיפוך, וזהו [פי'] ויהי ציוס כלות משה [שהוא לשון כליון] פי' רש"י לשון כל"ה ר"ת כ"י "לה' "המלוכה ולעמיד כתיב (הושע ז, יח) תקראי אישי שתי' השכינה הקדושה צה"י אש"ה ר"ת "אם "הצנים "שמחה, והנה צתוה"ק מלינו ג"כ אלו הצ' צחיות שנקראת תורה חסד (משלי לא, כו) ונקראת אש דת (דברי' לג, ז) להמתיק הכל.

אוצר החכמה

פרשת בהעלותך

בהעלותך את הגרות וגו' יאירו שבעת הגרות, הנה מלינו שאמר ית' ליחזקאל (יחזקאל מג, י) בגד את בית ישראל את הבית ויכלמו מעונותיה' וגו' ואם נכלמו מכל אשר עשו לורת הבית [ותכונתו] ומואליו ומוצאיו. ולהצין מה ענין הצושה וכלימה הזאת מזורת הבית, י"ל שהענין הוא כי עיקר השראת השכינה הקדושה היא בלבות צני' כמ"ש (שמות כה, ח) ועשו לי מקדש ושכנתי צתוה"ס, רק המקדש ה' שמזה יראו וילמדו איך לתקן אצריהם וכל הקומה שלהם, שהמקדש ה' דוגמת קומה שלימה, וכ"כ בספרים שכל כלי המשכן והמקדש ה' כ"א רומז לאיצרי האדם, ומליוי התוה"ק איך לעשות את הכלי הזאת נלמד איך לתקן דוגמת זה את האצרי ההוא שהכלי רומזת עליו, וז"ש ית' למשה (שם שם ט) ככל אשר אני מראה

שמקבלת, גם כי נוקבא אין כוונתה בשביל אחר רק שמבקשת תאווה כמ"ש חז"ל שכל דברי' דברי' ניאוף. אצל העובד את ה' וכוונתו ורצונו שג"כ אחרי' יעבדו את ה' ועי"ז יושפע עליהם ג"כ כל טוב וג"כ הם יהי' טוב להם שיתקנו את נפשם זה הוא צה"י איש דבר שמשפיע. וז"ש יצרכך ה' צצנים שהעובד ה' כנ"ל צה"י דבר משפיע יצרכו ה' שיהי' יכול לעבדו ית' צעלימות וימשיך צרכה להעולי' כרצונו שימשיך צרכה לכל העולם, וז"ש יצרכך יעשה אותך כצריכה להמשיך צרכה כרצונו להשפיע ולהמשיך צרכה לכל העולם. אצל מי שהוא צמדריגת נוקבא הנ"ל אין כוונתו בעבודתו להמשיך צרכה לאחר' ולא שייך אללו ענין צרכה שמורה על המשכת שפע לאחר'. לזאת [אמר] וישמרך אלו הצנות שהם צה"י הנ"ל כנוקבא ישמור אותו ית' מהעל' שיזכה לבוא לתכלית מצוקשו בשביל עלמו וכ"א ממשיך על עלמו כפי כוונתו בעבודתו ית'.

יאר ה' פני'ו אליך, שתי' צה"י אשר התלבכתי לפני'ו, אותיות שלפני הו"י. ויש ג"כ צה"י אחרי' ה' אלהיכם תלכו (דברי' יג, ה) ואותיות שלפני השם הו"י ולאחריו גי' [אנ"י] וז"ש אנ"י ה': ויהי ציוס כלות משה להקים את המשכן כי צו' ימי המילואים שימש משה שהוא ה' צה"י שער הכולל של י"ג מדה"ר והי' ג"כ שער הכולל של הכהני' וי"צ נשיא' היו נגד וי"צ מדות של רחמי' וכל אחת כלולה מחסד וגבורה הרי כ"ד ומשה שער הי"ג משלים למנין כ"ה וז"ש כ"ה תצרכו צה"י ג מדה"ר, ומה שמשך שימש ז' ימים וצכל יום ה' מעמיד המשכן ומפרקו, כי כן לריך להיות עבודת האדם צעוב"ז שלא ידמה צעיניו שעובד את ה' צעלימות רק שצכל יום יראה שציוס אתמול לא עבד ה' כראוי ויתחיל שצכל אחר וצמדה אחרת מז' מדות וכן

ידו בקמח וכדומה נחקק שם תנועת ידו ותמונתה כן עד"ז כל התנועות בהאוויר. וזוהי מצינים למעלה מה מעשיהו, וכ"כ בספרי שזכו בחי' ג' ספרים הנפתחים ברי"ה הם בחי' האוירים, ושצעה שערס חלו הם בחי' ז' הצלים [שצקהלת] כנ"ל שהכל ע"י האויר וההבל, ואריך לתקן אותם בשלימות שלא יהי ח"ו נחקק דבר רע בהאוויר ע"י תנועות השצעה שערס [וכשמתקנין] אותם בשלימות שיהי הז' שערס שצו כדוגמת עולמות עליונים שה' שערס שצראש רומזים עליהם כ"כ בספרים ומצארי אחזק חלקי (איוצ יע, כז) [זהו] בחי' אלם חלבים שמדמה כביכול אורה ליוצרה, וז"ש אל מול פני המנורה הפנימיות של מנורה הם [ענין] הדברים שצולמות עליונים שהשערס שצראש רומזים להם יאירו שצעת הנרות, וז"ש פני המנורה מלשון פנים ואורה וכן מנורה ג' אורה לדמות אורה ליוצרה, וז"ש ויעש כן אהרן ופירש"י להגיד שצחו של אהרן שלא שינה, כפי שתיקן את השערי שצראש שלו דוגמת קני המנורה כנ"ל שזה הי' ראוי ית' ללמוד ממעשי המנורה לדמות אורה ליוצרה כנ"ל [שזהו] פני המנורה, ועי"ז ממשיך חסדים מ"ג מדב"ר שהשם הא' [מהם] הוא ח"ל צמילוי ג' פני"ס עכ"ל והכולל [בחי'] פנים העליון ע"י [שדימה] אורה ליוצרה, וז"ש (דברים ה, ד) פנים צפנים דבר הי' עמכם, ולכן הי' הדלקת הנרות ע"י הכהן שהוא צמדת חסד, ולכן הוא המצדק את ישראל, והוא דוגמת מיכאל כה"ג מלאך של חסד, ורומז שע"י תיקון אורה שלו צצחי מנורה ממשיכין חסדים בחי' כהן כנ"ל, וזהו פ"י הענין הכתוב צצחי הקדוש מהרד"צ ז"ל עשה לך שתי חלוצרי (צמדצר יוד, צ) שתי חלי אורות כי כביכול אין השם שלם ואין הכסא שלם עד שיתקן הכל בשלימות לדמות אורה ליוצרה לקשר כ"ל מישראל אורחו צאורה עליונה

מראה אותך את תצנית המשכן ואת תצני [כל] כליו וכן תעשו כי משה היו מתוקנים כל אצרי וצרכונו ית' שיעשו משכן שילמדו ישראל מזה איך לתקן איצריהם ג"כ ולכן אמר לו כלל על עשיית המשכן ככל אשר אני מראה אותך פ"י את שיעור קומתך, וז"ש ג"כ (שמות כו ל) [והקימות] את המשכן כמשפטו אשר הראית צהר ופ"י התרגום דלחחזיתא צעורה שפירושו הוא שאתה נראית שם ואמרתי לך שדוגמת שיעור קומתך מזה ילמדו הצעלי מלאכות לעשות את המשכן, וז"ש הכתוב כנ"ל שע"י תצנית המשכן יכלמו ישראל מעוונותיהם שידעו ויכירי שאין שיעור קומה שלהם כראוי צמדות חלו שתצנית המשכן רומז עליהם. והנה אחז"ל שנטל ר"י כה"ג את ראשו של רש"ג שנהרג וחי צוכה ואומר מנורה העכורה מזה נלמד שהראש שצאדם הוא דוגמת מנורה שצמקדש, ולכן חלו רואים ששים צפעולתם, שאנו רואים שהחושים שצראש שהם צז' שערס שצראש שהם שני אצני ושני עינים ושני נקצי החוטם והפה שהם בחי' ז' קני המנורה, כל החושים האלו אינם פועלים פעולתם בלא אורה, שאם מניח דבר על עיניו בלא אורה צנתיים ולא יראה אותו הדבר ולכן אין אדם רואה הלא מעטפני עיניו הסמוך לעין, וכן פעולת השמיעה ע"י האויר ואם יסתום אצניו לא ישמע וע"י קנה חלול [מפה] לאוזן נשמע הקול מרחוק מחמת שאין בלכול צאור הכוא [ומוליד] האויר את הקול, וכן הפה ג"כ אינו יכול לדבר בלא אורה, וכן החוטם אינו מריח בלא אורה, וכן הענין [זהו] צנר שאינו דולק בלא אורה שאם הי' השמן והפתילה סתום מכל צד בלא אורה לא ידליק, כמ"ש זה צמ"ל שהאויר הוא הממוצע צין הרוחנים לגשמיים. וכל התנועות של אדם נחקקים בהאוויר [בהתנועות] הז' שערס כנ"ל, כמשל שם

עליונה כצביון, וזה שפי' בתרגום יונתן על פסוק (ש"ש, ח) וצני אהרן הכהנים יתקעו בחלוצריו פי' בהניח שלימיה רומז שפי' תיקון לורתו בדרך הג"ל צחי' שני חלי לורות ליחדם ע"י תיקון השערים הג"ל והמדות ע"י יתמשכו חסדי צחי' הכהנים ויהי שלימות שיחי השם שלם והכסא שלם, וז"ש [ש"ש, ד] ותקעו צבן ונועדו אליך כל העדה [כי] תקיעה [הוא] לשון יחוד כמו התוקע ציצמתו [וזהו ותקעו צבן] רומז [צחי] יחוד צ' לורות הג"ל ע"י יחי קירוב הגאולה וקיצוץ ישראל ונהי מרכזה שלימה לו ית' צ"צ. וזהו ענין הדגלים דוגמת מרכבתו ית' כמ"ש חז"ל כשירד ית' על הר סיני צרכ [אלהים] רבותים מרכבתו ית' נתאוו ישראל לדגלים, להיות ג"כ מרכזה אליו ית' לדמות לורה ליוצא לחקן שערים שלהם צחי' ממורה שגי' לור"ה, וע"י ממשיכין מצחי' פנים העליון כג"ל צצחי' פני המנורה הפנימיות, וע"י מקשר צחי' מלכות צחי' כנס"י צצחי' עליונות ע"י שעשה עמו מרכזה לו ית' וע"י מקרב הגאולה כג"ל, ולכן אל" מול" פני" המנורה" ס"ת ליל"ה שעתה בגלות הדומה ללילה לריך לחקן לורתו צצחי' אל מול פני המנורה יאירו שצעת הנרות הז' שערי וע"י נזכה לגאולה שלימה כשיתוקן הכל צ"צ:

וז"ש קרא לשמש ויזרח אור ראה והתקין לורת הלצנה כי מנור"ה שגי' לור"ה כג"ל הנר האמלעי שצה שנקרא פני המנורה רומז לחמה שהוא אמלעי צמזמות שצעה כוכבי לכת ומשפיע ללצני ולכן "ראה" והתקין "לורת" הלצנה ר"ת ג"כ לור"ה רומז שפי' שאנו מתקנים את הלורה ע"י התקין לורת הלצנה. כידוע שצחי' לצה הוא צחי' כנס"י שנתעלית ונתקשרה צצחי' עליונות על ידי זה כג"ל ומקבלת השפעה משם, עד שיתוקן הכל

בשלימות ונזכה להארי שער הנו"ן מהארי הנו"ן ש"צ מה שלא הי' משה יכול להוריד את השער הנו"ן רק מ"ע שערים ע"ד שפי' (דברים נא, צ) נא אוכל עוד ללאת ונצוא ובי אמר אלי נא תעבור את הירד"ן הזה ירד נו"ן יעו"ש צפי בראשית ויתגנה לנו אור התוכ"ק הנעלם עתה מאתנו ויתגלה לנו סודותיו אור הנסתר, וז"ש בספרים שיין המשומר צענציו מורכ על סודות הנעלמות, וכמו האור בגוזה צעמן שבזית שדולק ומאיר ע"י הפתילה ^{אוצר החכמה} אם יש לו אור כג"ל. ויתחדו שמות הוי"ה וזה"י, כי אהי רומז לאור הנסתר שלא נתגלה עתה דאחי פי' זמין ועתיד אנה להתגליח והוי' צחי' מהוב כל היות רומז לאור הנגלה שנתן יתצרך צחוכ"ק והצריחה שבי' מהוב כל היות ויחוד שמות הוי' וזה"י הוי"ה [פעמים] אהי"ה דהיינו כ"א פעמים כ"ו גי' תקו"ם שעתה חקום יאמר ד' (תהלים יב, ו) ולכן אל" מו"ל פני" המנורה גימט' תקו"ם עה"כ שפי' תיקון הלורה בשלימות צחי' שצעה קני המנורה שצמורה גימ' לור"ה כג"ל וע"י תיקון הלורה צגנות הדומה ללילה כג"ל שמרומז צס"ת של אל" מו"ל פני" המנורה שס"ת ליל"ה ע"י נזכה שעתה חקום יאמר ד' כג"ל ואתה תקום תרחם ליון (תהלים קב, יד) ויתחדו שמות הוי' וזה"י שגי' תקו"ם כג"ל ונזכה להארת שער הנו"ן, ורמז ג"כ צענין תקום הג"ל שאות י' תקום מנפילתה כי ארז"ל שלכן לא נאמר נו"ן באשרי מפני שהוא צצחי' נפילה עתה כצביון כי אין אנו יכולים לקבל אורה הגדול. וזהו הוא הענין של השני נוני"ן הפוכין הסוצצים את פסוק (דברים י, לה) ויהי צנסוע הארון וגו' שהוא נוסע לפני מחנה ישראל העשויים דגנים ומרכזה אליו ית' צדמיון לורה ליוצא כג"ל. וע"י המשיכו מצחי' [מנורה צחי'] לורה ענינו מצפוני העליון צחי' שם אל [שם] הראשון מיי"ג מזה"ר שגי' פני"ם עה"א

עב"א והכולל כנ"ל. ועי"ז המשיכו השגחה עליונה מעינא השגחותא עינא פקוחא עינא דל"א נאים חדיר. ולכן אמרו דורשי רשומות שר"ת מפסוק (משלי ד, כה) ^{לוצר חכמה} "עיניך לנכוח יציטו" עפעפיק "וישירו" "נגדיך ר"ת "עלי" עין שעי" תיקון האדם ממשיך מעין העליון והנה צי נוגין הפוכים הם דוגמת צי עפעפי עינא, וזהו שאחר הנו"ן בחינת עפעפי עינא אות סי' כי שני עפעפי עינא כשנסגרים הם דוגמת אות סי'. ואח"כ אות עי' רומז שמסס יולא השגחה מעינא פקוחא. ונפתחים [הצי] עפעפי עינא דוגמת [אותיות נוגי"ן] ואינם נסגרים [רק] עינא דל"א נאים חדיר, ועיני הדגים שג"כ עיניה פקוחות תמיד מרמזים על עינא פקוחא הנ"ל דל"ל גצינין ולכן על דגי הים (בראשית ט, ז) התרגום נוגי" ימא, וזהו שרמז כאן צצ' נוגי"ן הפוכי לרמז שעי" הדגלי המשיכו מעינא פקוחא הנ"ל עי" דמיון לוצר ליוצרה שנעשו מרכזה אליו ית'. גם רמז צענין צי נוגין אלו שעי" הדגלים כנ"ל המשיכו מנש"צ ש"אות יי' רומז עליהם ומ"ט נמסרו למשה ושער ה' יתגלה לעתיד צ"צ אור התורה הנסתר ונעלם מאתנו, וזהו ענין יי' כפופה וי' פשוטה שני כפופה רומז לבחינתה עתה שעדיין אינה בהתפשטות כמו שלעתיד יתפשטו ה'י שיערי צינה ומלאה הארץ דעה (ישעי' יא, ט) וזהו שדרשו רז"ל צהנוגי"ן נאמן כפוף ונאמן פשוט, כי עתה שהי' כפופי ואינה בהתפשטו כנ"ל ל"ל צצחי אמונה להאמין בדבר שאינו מושג לנו עתה, ולהאמין שלעתיד יגלה לנו ית' מה שנעלם מאתנו ויתגלה לנו שער ה'י והנו"ן תחפשט בהארת שער ה'י שיחזיר לנו בהתפשטותה וה'י תקום מנפילתה כנ"ל ויפתח ית' לנו כל הסתום, וצחי אות סי' יהי צי נוגי"ן פתוחים וה'י תחפשט לנו בהארתה אח שער ה'י. ועתה שהוא צצחי נאמן כפוף צאמונה שלימה

זאת מקשר צחי אמונה לצחי נש"צ עי"י שמאמין בהתגלות שער הנו"ן לעתיד מה שנעלם עתה, [וכי"ז עי"י] שנחזיק צאמונה צחי לדיק כמ"ש (חבקוק ב, ד) ולדיק צאמונתו יחי מדריגת נאמן כפוף עי"י נזכה [עי"י צחי] נאמן כפוף להתפשטות אות נוגי"ן נאמן פשוט, גם מהתפשטות הנו"ן הנ"ל יהי גבורות חזקות על אוב"ע ה' כגבור יל"א כאיש מלחמות וגו' על אויביו יתגבר (ישעי' מז, יג) כי אות נוגי"ן פשוטה הוא גבורות קצות יותר משאר אותיות מנלפ"ך הגם שמורים ג"כ על גבורות, וכתיב צספרים שארו"ן אותיות אור"ר נוגי"ן שיתגלה לנו לעתיד שער הנו"ן. והכל כנ"ל עי"י דמיון לוצר ליוצרה שזכו ה'י ענין הדגלים כנ"ל צחי מרכזה אליו ית' עי"י נזכה לעתיד לאור הנו"ן, ולכן צפסוק ויחי צנסו"ב הארון יש י"צ תיבות וצפסוק וצנוחה יאמר יש שצעה תיבות וי' צסי שהם נגד התחלת וסוף התוכ"ך שצפסוק צראשית שצעה תיבות וצפסוק ולכל ה'י החזקה סוף התוכ"ך י"צ תיבות, רומז שעי"י שגהי מרכזה אליו ית' שזכו ה'י הדגלים יהי ארו"ן אור נוגי"ן השער הנו"ן ויתגלה אור התורה כולה צהארת הפנימיות נסתר של התוכ"ך, ולכן רמז צפסוקי' אלו כלל התורה הקדוש התחלתה וסופה, וצמדרש אמרו ז"ל כשהיו ישראל נוסעים ה'י הארון מקדים לפניכם וה'י צי נילוצות של אור יולאין מתוך צדי הארון והיו שורפים לפניכם כו' והורג שונאיה של ישראל, הצי זקוקין של אור רומזים לחכמה וצינה, כי כתוב צסי' שצי נוגי"ן רומזים לחו"צ והכל כענין שדצרנו שלעתיד יתגלה לנו אור הנו"ן הנעלם מאתנו וסתום עתה, כי חכמה וצינה הוא צחי מחשבה דצר סתום שאינו מתגלה וזה הרג [אל] שונאיה של ישראל, כי משם נמשך גבורות ודינים על שונאיו וכל הטובות והשפעות עליו, והכל

והכל יהי ע"י תיקון לורה בשלימו' לדמות לורה ליוצרה הרמוז בענין המנורה כנ"ל ע"י יתוקן הכל, ויתייחדו שמות הו"י ואח"כ שגי' תקו"ס כנ"ל גי' ח"ל מו"ל פני' המנר"ה, ומשם יאירו שבעת הנרות מפני המנורה הפנימיות בחי חכמה אור הנסתר הרמוז צד' נוג'ין של ויהי נסוע הארון כנ"ל:

וביום הקים את המשכן כסה הענן את המשכן לאהבה העדות וגו'. להבין ענין סמיכת זאת הפרשה לפרשה הקודמת שמדברת מענין קרבן פסח, וצגסג שמתחלת וציו"ס הקים את המשכן ואחילו היתה כבר מדברת איזה ענין מזה ולא כמתחיל לספר ענין חדש, וגם להבין מה חועלת צזה הסיפור שכבר עבר ומה הדרך לעבודתו ית' שגלמוד מזה הסיפור, ולהבין הרמוז שפי' התרגום יונתן ויש אשר יהי הענן ימים מספר על המשכן ופי' שבעת יומין שבעתא כו'. רק הענין הוא כי אכילת קרבן פסח מרומז צו עניני שלימותו ולכן ועלם לא תשצרו צו [שמ' יב, מו] רק יהי שלם, ואפילו צמלצושי' יהי לריך ללבוש צשלימות צשעת אכילתו כמ"ש [שם י"ח] [מתניכס חגורים] נעליכס צרגליכ' ומקלכס צידכס, כי היינו רחויס צינ"מ לצוא אח"כ לתכלית השלימו'. וכן יהי כוונת משה שיכניסונו לח"י ונלך למערת המכפילה ומשם לג"ע ולצוא לתכלית שלימות כוונתו ית' צצריאות האדם, אך לא נגמר הענין כן כמ"ש [שיר א, יב] עד שהמלך צמסיצו נרדי נתן ריחו, וע"י אמר ית' [תהלים פב, ו] אחי אמרתי אלהים אתם וצני עליון כולכס וגו'. כי ע"י העוונות נעשה מסך המצדיל צינינו לצינו ית' ולא השגנו תכלית השלימות עד לעתיד שנשיג תכלית השלימות, והגם שנחן לנו ית' אח"כ לעשות משכן שמרמז על תיקון כל זה, כי המשכן יהי רומז על תיקון האדם ומשכן לאהבה העדות רומז שהאדם יהי משכן

לתוכ"ק ויקדש שיעור קומתו לדמות ליוצרה, כמ"ש צתחילת הפרשה על ענין המנורה שהמשכן וכליו רומז לכל זה לצוא לתכלית השלימו', לזה אחר שדיצר הכחוצ מעניני הפסח שהי' ראוי לצוא לתכלית השלימו' ולא נגמר אמר אח"כ שגם צענין המשכן יהי כן כי וציוס הקיס את המשכן כסה הענן את המשכן, הגם שצאמת זה הענין יהי קדוש מאוד עכ"ז חנו רואין שענן הוא דבר המחשיך ומכסה את האור ומרמז לנו שלא נגמר תכלית השלימות עדיין, והתועלת לנו לזה מזה הסיפור לעבודתו ית"ש הוא מרמז, שהגם שצא לאדם איזה התעוררות יראת שמים צא מסך המצדיל שנעש' ע"י העוונות וכדומה מסכים המצדילים ע"י פניות ומכסה ומסתיר את האור של י"ש וכסה הענן את המשכן לאהבה העדות, והעלה היעולה ע"י שריך האדם מקודם לשצור המסכי' המצדילים ולעשות תשובה על העצירות, והעיקר להיות סור מרע ויתקן מדותיו שלא יהי צהס איזה פגס [עון] ח"ו, כי לולא זאת אין מקום לצוא כלל למעלת המקודשים רק אחר הסרת הצושים לואיס וחלאת העומאה ומשצב את המסכים המצדילים והעננים כנ"ל ולא יהי לצו מלא פניות ומרמה, וכל זמן שרואה שלצו מלא פניות ומרמה ואח"כ לו לעשו' לשמו ית' לא ילך אז צגדולות וצנפלאות לעשו' עוצ צמדריגות הצדיקים אשר הולכים לפני האלהים, כיון שעדיין אח"כ לו לעשו' עבודתו צאמת וצשלימות לכן עתה זהו צעלמו עצדות השו"ת מה שלא ילך צגדולו' ונפלאות, כדי שלא יתן כח צס"א שאינה סרה עדיין מאתו ואינו מנוקה ממנה, ועיקר כלל הענין הוא שיתקן מקודם מדותיו לפי מדריגתו שעומד צה שיכה' מדותיו מתוקנים צשלימות לפי מדריגה זו. ואח"כ יגדור את עלמו צגדרים עוצי' להיות נשמר שלא יקרצ חלו עוד שום דבר קליפות וס"א

המדות, שהם עדיין אינם מתוקנים כראוי, ולא יסעו למדריגה שאחרי עד יום ^{אוצר החכמה} העלותו יתקנו כנ"ל:

ויהי זנסוע הארון, כבר כתבנו צענון כז' נוי"ן הסוצזים שהם דוגמת צ' עפעפי עינא וזה דוגמת אות סמ"ך כי אין חילוק בין סמ"ך למ"ס סחומה רק שצסמ"ך נד אחת עצה ולד אחת דק כמו צ' נוי"ן, וי"ל עוד כי העיקר תולה בתשוקה לו ית"ש כמ"ש האוכ"ח ע"פ ויכולו עיי"ש שכל העולם תלוי רק בתשוקה [ולכן] (וכן) העולם כגלגל ואין השגה וצינה (ותשובה) [ותשוקה] רק ע"י תיקון המדות ובשמתפרד האור נוי"ן נפתח הסמ"ך ונעשה צ' נוי"ן וזהו בגלות, וז"ש ויהי זנסוע הארון אור נוי"ן ויאמר משה קומה ה' ויפולו אויביו וגו' וכשנעשה מתרין עפעפי עינא סמ"ך מתפתח העין ורואה, ואפשר זהו ענין נקודה צהיכלי שנקודה (החלוק) [החלק] משתוקק (לחיכל) [להכל] וע"י התשוקה זאת מתקיי" העולם:

והאספסוף אשר בקרבו התאו תאוה, שהערצ רצ התאו ולא ישראל, כי איך שייך תאוה צצעל חמונה כיון שצכל דצר שחסר לו אומר מסתמא אינו לריך לזה דאל"כ הלא אני אומר ומצדק לו ית' העושה לי כל לרכי ואם ה"י לריך לי בדצר צוודאי ה"י לי, ואמר אח"כ וישוּבו ויזכו גם צני ישראל, שעשו תשובה, ע"ד שכתוב צספרי" שאל יראה שחצירו עובר עצירה יצין שיש צו גם כן שמן קלת מעצירה ההוא ולכן הראו לו זאת צחצירו כדי שהוא יעשה תשובה. והשמן קלת שה"י אז צצני ישראל הוא מה שאמרו זכרנו את הדגה צחיי ד"ג, ע"ד שאמרו חז"ל צמסכת שצת ג"ד "גומל" דלים, וד"ג מורה שחיי רודף אחר הג'. שהמאכל ה"י צצחיי דלות ורודף אחריהם כי הם היו גומלים עוצה להמאכל שהולאו ממנו הכ"ק והמאכל

וס"א ויזכך חומרו מגשמיות, ואז כשישלים תיקון המדות והזדככות הראוי לפי מדריגתו ילך למדריגה שאחרי וכן תמיד, וכל זה רמזה לנו תורתנו הקדושה צענין הנ"ל כי ידוע שורש המסעות שנסעו ישראל צמדצר ה"י שנסעו ממדריגה למדריגה וצכל [מסע] היו נוסעים למדריגה אחת וכן ממדריגה למדריגה, והשמיענו הכתוב כאן שצכל מדריגה תיקנו המדות לפי מדריגה זאת ולא נסעו מקודם למדריגה אחרת כל זמן שראו שהענין הוא המסך הצמדיל הוא עוד על המשכן צמדריגה זאת, וז"ש הכתוב כל ימי אשר ישכון הענין על המשכן יחנו [וגו' ולא יסעו] עד יום העלותו, [שלא] יהרסו אל ^{נח"ח 1234567} ה' ואמר:

ושמרו [צני ישראל] את משמרת ה' ולא יסעו, שמה שלא היו נוסעי למדריגה אחרת ולא הלכו צגדולות ומדריגות כל זמן שלא שצרו את המסכים והעננים הצמדילים צמדריגה זאת זה נקרא משמרת ה'. שצזה צעלמס עוצדים את השי"ת שאין מניחים מדרגתם לילך למעלה הימנה [כל זמן] שלא תקנו [לפיו] המדריגה הזאת שעומדי צה עלמס ומדוהיהם צשלימות, וז"ש ויש אשר יהי" הענין ימים מספר על המשכן, המדות נקראים ימים מספר כי כ"א מהמדות כלול מכל השצעה ואח"כ ג"כ כלולים זה צזה למשל חסד שצחסד שצחסד וגצורה שצחסד שצחסד וכן אח"כ עד"ז צכל המדות עד אין סוף ותכלית, ולכן נקראי ימים מספר שצכל פעם שצא למדריגות הכללות של שצעה לריך לספור עוד אלו ה"י מדות צכללות שעומד צה, ולעצוד צצחיי זאת את השי"ת ולכללם יחד ואח"כ למדריגה שאחרי צפרעות הימים מספר. וזה שפי' התרגום יהונתן שצעת יומין שצעתא שתמיד אלו ה"י כלולים עוד משצעה עד אין סוף, ואמר שאלם ה"י הענין המסך הצמדיל על הימים מספר

והמאכל רץ אחריה כי לריך להם כדי להעלותו. וזה הי' צמאים שהי' שם הרבה נ"ק להעלות והי' המאכל בצחי דלות בדבר הכוח ואז הי' מאכל מתאווה שיעלו אותו, וכמו שפירשנו הא' לחמא עניא די חכלו חבהתנא בארעה דמלרים שהמאכל הי' בצחי עני יעו"ש צדושינו לפסח שזכו ענין הרכוש גדול שהוליו ממלרים הם הנ"ק, וז"ש חז"ל שכשהיו ישראל צמאים עשה הקב"ה להם נס וגזמן להם דגים בכדיהם, ע"ד הנ"ל שהוליו נ"ק מהמאכל, משא"כ צמדבר שאכלו ישראל מן לחם אצירים שאדרבה הי' המאכל עושה להם טובה שמצדדים ומזככם לקדושה ולכן היו הם לריכים ללקטו, וזהו שאמרו ישראל חנו רוצים לעבודו ית' בעצדות יותר גדול שאנחנו נעש' טובה להמאכל צחי דג כנ"ל שהמאכל בצחי דלות ורודף אחרינו לגמול לנו טובה להוליו נ"ק ונתקנו, משא"כ המן כזרע ג"ד הוא שג"ד הוא ר"ת "גומל דלים שהמן הוא גומל עושה לנו ואנו בצחי דלות נגדו נמלא חין לנו עצדות צזה, ובחמת חטאו צזה כי מה להם לחקור דרכיו של הקב"ה, והטעם הי' כנ"ל שצמאים הולרכו לכך לצירור נ"ק כדי שילאו לחירות, וצמדבר הי' לריך לזככם ולהציאם לפנימיות הקדושה:

[והאיש] משה עניו מאוד מכל האדם ^[אוצר החכמה] וגוי. כי משה הי' הכללות של ישראל כמ"ש חז"ל עליו ילדה אשה אחת סמ"ך ריצוא צכרם אחד, וכשהי' מציט בעלמותו הגם שידע שדובר הי' עמו פניו צפנים והי' קרן עור פניו עכ"ז אמר (שמות עז, ז) ונחנו מה כי הי' צעיני עלמו לאין ואפס כי הוא הי' הדעת של ישראל ושורש נשמתן בכללותן שהי' כוללת של נשמות ישראל וידע שראשו כולל לדיק זה שצדור למשל נשמת אחיה תנא או אמורא וידו כולל נשמת אחיה לדיק אחר נמלא שלא הי' הוא בעלמו כלום,

כי הוא רק הכללות מאחרי' ולא צחי צפני עלמו ומה הוא שנקרא משה כי הוא רק הכללות מישראל, וז"ש (שמות לג, יג) למען אמלא חן בעיניך ורחם כי עמך הגוי הזה שזכו תשובתו על מה שאמר לו ית' (שם לג, יוד) ועתה הניחה לי וגוי ואעשה אותך לגוי גדול [בחילון] הוא דבר נפרד צפני עלמו ואדם צפני עלמו כשאר איש ישראל, והשיצ למען אמלא חן בעיניך באופן זה שתרחס על צניך, לא שתאמר לי שיחר אפך בישראל ח"ו ותעשה אותי לגוי גדול, כי איני אדם צפני עלמו רק כי עמך הגוי הזה, שאמרת ואעש' אותך לגוי, שכל אבר שצי הכל הוא רק מעמך ואני כללותן, כי כל אבר שצי הוא רק כללות ישראל ואני לא חטאתי בעגל ועוב לך להציט בהשורש לא בענפים. ולכן הגם שבחמת משה רבינו ע"ה תיקן את עלמו צפני עלמו ג"כ את שורשו ונשמתו עכ"ז זאת פעל ג"כ שהוא ית' כשרוצה להשגיח צמעש' של כ"א מישראל מציט בשורש נשמתן צמשה, ולכן "ממכון" שצחו "השגיח (תהלים לג, יד) ר"ת מש"ה, שית' מציט מעשה כ"א מישראל צמשה ועליו חין שום קטרוג משם מציט את כ"א מישראל צשורשו:

וי"ל עוד [והאיש] משה עניו מאוד. הגם שידע מדריגתו הגדולה אך אמר בלבו חילו הי' לאחד מישראל נשמה גדולה כמו שיש לי הי' מוריד גם את השער הנו"ן מנו"ן שפרי צינה והי' גאולה שלימה: ועיין בדברינו צפי' שלא:

פרשת שלח

שלח נך אנשים ויחירו את ארץ כנען אשר אני נותן לבניי וגו', הנה תיבת כנען מיותר לכאורה כיון שאמר אשר אני נותן וכבר הי' ידוע להם [שארץ כנען יתן להם]. רק י"ל דמליו מעלת